

[Statsministeren.]

givningsområder, for Grønlands vedkommende her foreslås betragtet administrativt. Jeg vil dog bede om, at man ser det hele på den baggrund, at der her er tale om indførelse af regler, der på alle væsentlige punkter svarer til de danske, og at indførelsen sker i overensstemmelse med det grønlandske landsråd. Når det på den anden side må anses for påkrævet at give adgang til visse ændringer, skyldes det ikke, at man fra administrationens side gør sig tanker om derigennem at få forholdsvis frie hænder til at ændre lovene, før de indføres i Grønland.

Som eksempler på det, der sigtes til, skal jeg nævne, at de myndigheder, der i Grønland skal behandle de forskellige områder, ikke er de samme som i det øvrige rige. Endvidere kan jeg nævne, at der, navnlig i den civile lovgivning, er fastsat en række frister, som i Grønland må forlænges, hvis de skal kunne kræves overholdt. Eller — for at nævne et andet eksempel — hvis vi tænker os, at man i Grønland ville indføre regler om ægtepagt, ville man komme til at stå overfor det problem, at der ikke i Grønland er etableret et tinglysningsystem; det eksisterer ikke. Det er ændringer af denne beskaffenhed, der først og fremmest sigtes til, og det ville forekomme mig mindre rimeligt, om sådanne ofte rent tekniske ændringer skulle nødvendiggøre love. Jeg skal i denne forbindelse til det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen bemærke, at det er meningen altid i de heromhandlede tilfælde at høre dels landsrådet, dels folketingets Grønlandsudvalg.

I anledning af det ærede medlem fru Edel Sauntes bemærkning om bestemmelsen i ægteskabslovsforslaget om kirkelig lysning skal jeg kun sige, at administrationen har valgt denne fremgangsmåde af rent praktiske grunde og naturligvis ikke for på nogen måde at tage afstand fra borgerlig lysning. Jeg vil også henvisse til, at vielse udtrykkeligt efter forslaget skal kunne foretages både kirkeligt og borgerligt. Men man savner altså i Grønland institutioner, på stedet værende myndigheder, der er egnede til kundgørelse af lysning, og det er administrationens motivering for at have fulgt den her foreslåede fremgangsmåde.

Jeg skal ikke indlade mig i nærmere dis-

kussion om utroskabsbestemmelsen i § 59. Jeg vil henvisse til de bemærkninger, som det ærede medlem hr. A. Lyngge nu har givet som forklaring på landsrådets indstilling, og jeg vil gerne understrege, at det altså ikke på nogen måde har været afgørende for statsministeriet ved de stedfundne forhandlinger med landsrådet at nå frem til en bestemmelse svarende til den danske. Den brydning, jeg ved ikke, om man kan sige i forbindelse med moralopfattelsen, der er kommet til orde i diskussionen her, er jo, som det ærede medlem hr. A. Lyngge selv kundgjorde, en brydning mellem, hvad vi kan kalde traditionel kirkelig moralsk opfattelse, og det, som man fra visse sider mener er grønlandsk coutume og tradition. Det interessante ved diskussionen her er, at en af det grønlandske folks repræsentanter, det ærede medlem hr. A. Lyngge, står op her og kundgør, at det, vi på dansk kalder traditionel kirkelig opfattelse, også er det grønlandske folks.

Til det ærede medlem hr. Steen — som jeg takker for de venlige bemærkninger til mig personlig — vil jeg sige, at det ikke skal komme til at skorte på min velvilje fremover i retning af at gøre det muligt, at så stor en del af det danske parlament som muligt efterhånden kommer til at stifte bekendtskab med Grønland. Jeg ved, at finansudvalget nærer ønske om at komme til Grønland til sommer. Jeg synes, det er fuldkommen rimeligt, og jeg vil gerne medvirke hertil, så meget mere som jeg altid har haft den indstilling, at det er rimeligt, at finansudvalget som bevilgende myndighed kender denne vigtige del af det danske rige, som man også økonomisk må tillægge stor betydning. Men det ærede medlem ved, at her, som på en række andre områder, er der økonomi med i spillet. Det ærede medlem tager mig ikke fortrydeligt op, når jeg minder om, at jeg, da vi i sin tid startede hele det efter min mening livsnødvendige reorganiseringsarbejde, vi nu er i gang med i Grønland, efter at jeg havde været deroppe, stillede forslag om, at et virkelig sagkyndigt udvalg af danske erhvervsrepræsentanter, som vi gerne ville gøre interesserede i det fremtidige grønlandske samfund, skulle have mulighed for at besøge Grønland. Jeg skal ikke glemme den modtagelse, dette forslag fik næsten overalt i den danske presse; man